

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa B. S., K. C. i Z. C. prowadzących działalność pod firmą Przedsiębiorstwo [...] I. K. C., B. S., Z. C. spółka cywilna w upadłości układowej w L. przeciwko Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji "W." Sp. z o.o. w J. przy udziale nadzorcy sądowego A. J. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2016 r., na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powodów solidarnie na rzecz strony pozwanej kwotę 3 600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] w wyniku apelacji strony pozwanej zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że uchylił nakaz zapłaty i oddalił powództwo o zasądzenie kwoty 821 564,47 zł.

Sąd Apelacyjny dokonując wykładni § 7 umowy stron uznał, że jednoznacznie potwierdza on wolę rozliczenia się powodów z pozwanym, jeżeli zaspokoi on podwykonawcę powodów. Rozliczenie to nastąpi zaś przez pomniejszenie należności powodów z faktury końcowej o zapłaconą

podwykonawcy sumę, bez konieczności składania przez pozwanego oświadczenia o potrąceniu. Takie uzgodnienie sposobu potrącenia było dopuszczalne w świetle art. 353¹ k.c. i nie pozostawało w sprzeczności z istotą i celem regulacji zawartej w art. 647² § 5 k.c. Ponieważ pozwany na żądanie powodów zapłacił podwykonawcy w dniu 4 marca 2014 r. kwotę 821 564,47 zł, co przyznali powodowie a Sąd Apelacyjny ustalił ponad wszelką wątpliwość dopuszczając pominięty przez Sąd Okręgowy z powodu prekluzji dowodowej dowód z dokumentu - powództwo o zasądzenie tej kwoty podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

W skardze kasacyjnej opartej na zarzutach naruszenia art. 493 § 1, art. 386 § 1 i art. 385 k.p.c. oraz art. 65 § 2 k.c., powodowie, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazali przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzając, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza powyższe przepisy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, powołanie się przez skarżącego na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez niego, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.). Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia przepisu, wyrok może być prawidłowy. Podobnie nie wystarczy powołanie się przez skarżącego na naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego wskazanych jako podstawy kasacyjne, jak również użycie, nawet kilkakrotne, przymiotników: „rażące”, „oczywiste” czy „niewątpliwe” do opisu charakteru naruszenia, jeżeli nie zostało wykazane, że Sąd drugiej instancji rzeczywiście naruszył prawo we wskazany na wstępie kwalifikowany sposób i w wyniku tego

wydał orzeczenie oczywiście wadliwe (porównaj między innymi postanowienia z dnia 7 grudnia 2011 r. V CSK 113/11 i z dnia 22 grudnia 2009 r. I CSK 395/09, niepubl.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazali, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w powyższym rozumieniu.

Uzasadnienie to jest w istocie powtórzeniem uzasadnienia podstaw kasacyjnych i stanowi polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w kwestii dopuszczalności przeprowadzenia dowodu z dokumentu potwierdzającego dokonanie przez stronę pozwaną zapłaty na rzecz podwykonawcy powodów należności w dochodzonej pozwym kwocie oraz w kwestii rozumienia oświadczenia woli stron zawartego w § 7 łączącej je umowy. Kwestia dopuszczalności przeprowadzenia dowodu zgłoszonego po upływie terminu przewidzianego w art. 493 § 1 k.p.c. była przedmiotem licznych i różnorodnych wypowiedzi Sądu Najwyższego i z pewnością nie jest ani oczywista ani jednolicie rozstrzygana w orzecznictwie, zależy od okoliczności konkretnej sprawy, co w świetle wskazanej wyżej definicji przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wyklucza możliwość uznania za oczywiście uzasadnioną skargi kasacyjnej powołującej się na bezzasadne dopuszczenie dowodu sprekludowanego. W rozpoznawanej sprawie jest to tym bardziej nieskuteczne, że jak stwierdził Sąd Apelacyjny, powodowie nie kwestionowali faktu dokonania przez pozwanego zapłaty należności na rzecz ich podwykonawcy, a zatem nawet gdyby doszło do naruszenia przez Sąd art. 493 § 2 k.p.c., przez dopuszczenie dowodu zapłaty tej należności, nie mogłoby to mieć wpływu na treść wyroku.

Podobnie nie zostało wykazane, że Sąd Apelacyjny przyjmując określone znaczenie § 7 łączącej strony umowy, naruszył w sposób kwalifikowany art. 65 § 2 k.c. Uzasadnienie tego zarzutu sprowadza się w istocie jedynie do wskazania odmiennego stanowiska skarżących i powołania się na nieokreślone oświadczenia stron składane w trakcie realizacji umowy, wskazujące, zdaniem powodów, na inne rozumieniu tego postanowienia. Nie jest to jednak wystarczające do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

I.n